

Fitxa tècnica

Guió Chuko Esiri **Fotografia** Arsheni Khachaturan **Música** Akin Adebowale **Interpretació** Adetomiwa Edun, Jude Akuwudike, Jacob Alexander, Cynthia Ebijie, Bimbo Manuel, Goodness Emmanuel, Nonso Odogwu, Imoh Eboh... **Durada** 116 min **Gènere** Drama social **Llengües** Anglès, amb subtítols en espanyol

Sinopsi

La tragèdia i el destí s'interposen en els plans de dues persones de nacionalitat nigeriana (Mofe, electricista, i Rosa, una perruquera) que intenten millorar la vida de les seves respectives famílies. Una pel·lícula sobre la recerca per part d'aquests dos personatges, del que es pensen que serà una vida millor en una terra estranya., Després que en Mofe perdi la seva família i la Rosa no aconsegueixi complir la seva promesa, els seus plans de viatge s'esfondren i els obliguen a replantejar-se la idea de viure a l'estranger. A mesura que passa el temps i les ferides es curen, aprenen que el futur que busquen desesperadament es pot construir sense sortir del seu país. (fotogramas.es)

Crítica

'This is my Desire', Nollywood conquesta Valladolid

Drama social en la vena dels germans Dardenne

Una de les més grates sorpreses de la SEMINCI [...] pot ser **This is my Desire**, producció de Nollywood. Un dels territoris cinematogràfics més importants pel que fa a producció i contínuament oblidat en els grans festivals. Segona indústria mundial, després de **Bollywood**, el fenomen nigerià de les últimes dues dècades produeix a l'any al voltant de 1.000 pel·lícules (la indústria xinesa ja es va acostant a aquesta xifra, mentre que es mantenen les 2.000 bollywoodenses anuals), i que el film no oblidat retratar en una significativa escena, en la qual una de les protagonistes demana al seu oncle que no s'oblidi de comprar-li la novena temporada de la seva sèrie preferida.

Mitjançant un pròleg de la instal·lació elèctrica d'una impremta (en què qualsevol podria electrocutar-se només de mirar-la), dues parts, titulades 'Espanya' i 'Italia', els destins escollits pels protagonistes dels relats que componen la pel·lícula, i un bellíssim epíleg, el film recorre els anhels i frustracions d'un home i una dona, veïns de la desordenada, colorista, caòtica i imprevisible ciutat nigeriana més gran del país, Lagos i els seus 20 milions d'habitants.

Una Babilònia actual coneguda tant pels seus gran hotels a les platges, l'infinit oci nocturn i les seves botigues de luxe, com per la seva violència i desigualtat social (actualment Lagos segueix sota el toc de queda, després de la mort de 12 manifestants contra la brutalitat policial i la corrupció de l'Estat, en la qual l'exèrcit i la policia van disparar amb armes de foc, després de dues setmanes de manifestacions que, segons alguna ONG, ja sumen gairebé 60 morts al país).

Els directors del film, **Arie i Chuko Esiri**, bessons nascuts amb mitja hora de diferència, criats a Lagos i que van estudiar cinema als EUA, se centren en la seva òpera prima només en l'aspecte social, però el clima de corrupció es respira en l'ambient general de la ciutat i gangrena fins a les relacions familiars. El film irradia la lúcida anàlisi social d'altres dos germans del cinema actual, els **Dardenne**, amb la seva habitual tendresa vers els personatges, dos excel·lents intèrprets, sense obviar una contundent radiografia d'una societat que, el temps els ha donat la raó, sembla que només pot acabar explotant davant la frustració generalitzada dels seus habitants, obligats tots dos a acumular diverses feines per sobreviure. I sempre sense caure en el lacrimogen i fàcil recurs del 'miserabilisme'.

A més **Eyimofe (This is mi Desire)** afegeix un altre al·licient a les seves múltiples virtuts, la presència darrere de la càmera d'**Arseni Khachaturan**, el director de fotografia bielorús de qui tothom parlarà en molt poc temps, i responsable de les imatges del film de l'any, **Beginning**, que va causar commoció, literalment, al festival de Sant Sebastià [...].

Si alguna cosa es demana a un festival és que ens allunyi dels camins trillats, de les cinematografies conegudes i que repeteixen històries i espais, que obri noves visions o perspectives i que ens traslladi a altres llocs i mentalitats, aquest és el desig del públic. **This is my desire** aconsegueix tot això a cent per cent. La SEMINCI comença fort.

Carlos Loureda – 24/10/2020 - fotogramas.es